

hjemler ret til inddrivelse af fordringen i den begærende stat, skal ifølge *artikel 8* sendes til den udpegede myndighed, der foretager en bedømmelse af, om direktivets formelle betingelser med hensyn til inddrivelse er opfyldt. Myndigheden sørger herefter for inddrivelsen af fordringen. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 5. Finder den anmodede myndighed, at det fremsendte dokument ikke opfylder de formelle betingelser i direktivet, kan myndigheden ifølge *artikel 8*, stk. 2 og 3, jfr. *artikel 12*, indbringe spørgsmålet for den kompetente instans i den begærende stat.

Ifølge *artikel 9* kan myndigheden i den anmodede stat efter samråd med myndigheden i den begærende stat indrømme skyldneren henstand eller tillade betaling i rater, såfremt reglerne for inddrivelse af lignende indenlandske fordringer indeholder en sådan adgang. Der skal ikke foreligge indforståelse fra den begærende myndigheds side. Sendes fordringen til tvangsfuldbyrdelse ved fogedretten, kan denne uden fordringshaverens samtykke fastsætte en afdragsordning for skyldneren, jfr. *retsplejelovens* § 525.

Er skyldneren gået konkurs, må myndigheden i den anmodede stat anmelde kravet i konkursboet. Af direktivets *artikel 10* fremgår, at fordringen ikke er privilegeret i skyldnerens konkursbo.

Såfremt skyldneren fremsætter indsigelse imod fordringens eksistens, f. eks. at fordringen er forældet, jfr. *artikel 15*, eller at fordringen er betalt, skal inddrivelsen udsættes, indtil myndighederne i den begærende stat har truffet afgørelse om indsigelsen. Skyldneren skal ifølge *artikel 12*, stk. 1, selv indbringe spørgsmålet for den kompetente myndighed i den begærende stat. Sådanne indsigelser vil ikke kunne behandles i realiteten af danske myndigheder eller danske domstole, men alene kunne danne grundlag for, at inddrivelsen her i landet udsættes. Direktivet er ikke til hinder for, at myndigheden i den anmodede stat efter omstændighederne vil kunne fastsætte en passende frist for, hvornår skyldneren skal have indbragt spørgsmålet for den kompetente myndighed. Angår indsigelsen selve inddrivelsen eller fremgangsmåden ved denne, behandles indsigelsen dog af myndighederne i den anmodede stat efter reglerne i den-

Ifølge *artikel 12*, stk. 2, kan myndigheden i den anmodede stat i tilfælde af udsættelse af inddrivelsen om fornødent træffe retsbevarende foranstaltninger til sikring af inddrivelsen. Ifølge *artikel 13* skal myndigheden i den anmodede stat træffe retsbevarende foranstaltninger, hvis den begærende myndighed fremsætter begrundet anmodning her-

om. Der vil her i landet kunne blive tale om, at myndigheden eventuelt begærer foretaget arrest efter reglerne i *retsplejelovens* kapitel 56.

Efter *artikel 14* kan inddrivelse nægtes, dels hvis inddrivelsen på grund af skyldnerens situation vil fremkalde alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder i den anmodede stat, dels hvis ikke alle muligheder for fuldbyrdelse er udnyttet i den begærende stat. Som eksempel på alvorlige økonomiske eller sociale vanskeligheder har Kommissionen under forhandlingerne om direktivet anført, at skyldneren, f. eks. en større virksomhed, må antages at ville gå konkurs, hvis begæringen fastholdes.

Efter *artikel 15* afgøres forældelsesspørgsmål efter reglerne i den begærende stat. De inddrivende foranstaltninger, der træffes af myndighederne i den anmodede stat, har samme suspensions- og afbrydelssevirkning, som hvis de var truffet af myndighederne i den begærende stat. Bestemmelsen i *artikel 15* tillægges efter lovforslaget ikke retsvirkninger med hensyn til forældelse af tilsvarende danske fordringer. Dette spørgsmål reguleres fortsat af den almindelige danske lovgivning herom, herunder navnlig 1908-loven om forældelse af visse fordringer. En udtrykkelig bestemmelse herom skulle af lovtekniske grunde formentlig indsættes i 1908-loven. Under hensyn til den begrænsede betydning en sådan bestemmelse må antages at få, har justitsministeriet ikke fundet det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at fremsætte forslag herom.

Ifølge *artikel 16* må dokumenter og oplysninger, der meddeles den anmodede myndighed, ikke videregives til andre end skyldneren selv og myndigheder og personer, herunder retsinstanser, der foretager inddrivelsen. Myndighederne må ikke anvende oplysningerne i andet øjemed.

Efter *artikel 17* skal anmodninger om bistand normalt fremsendes på den anmodede stats sprog, og efter *artikel 18* skal bistand i medfør af direktivet foretages på den anmodede stats bekostning. Myndighederne i den anmodede stat kan således ikke kræve omkostningerne ved inddrivelsen refunderet hos myndighederne i den begærende stat.

Ifølge *artikel 19* skal medlemsstaterne tilsende hinanden en liste over de myndigheder, der har beføjelse til at fremsætte og modtage anmodninger om bistand. Ifølge lovforslagets § 2 udpeger justitsministeren kontaktsmyndigheden. Flere myndigheder vil kunne udpeges. Udpegelsen vil ske efter forhandling med landbrugsministeriet og ministeriet for skatter og afgifter. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 2.